

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 019 יתרו בנין כח המחשבה שובבים תשעז

שיחת השבוע 019 יתרו בנין כח המחשבה שובבים תשעז

פרשת יתרו, מתן תורה אחד משישה הזכירות שיש בידנו "זכור יום אשר עמדת לפני ה' אלוֹקֶיךָ, בחורב"

הרי שמתן תורה שהיה ברוב עם, יש כוח של זכירה שממשיך את העבר שיהיה בהווה ושיהיה במציאות של עתיד, כלומר אין עניינו רק מציאות של בחירה בעלמא של דבר שהיה ואינו, אלא כוח הזכירה, יוצר את מציאות ההמשכה שהדבר שהיה בעבר הוא עדיין ממשיך להיות במידת מה גם בגילוי של מציאות של הווה, באופן שיהיו בעיניך כחדשים בכל יום ויום, כאילו היום קיבלתם מהר סיני ועוד ועוד לשונות חז"ל שמציירים את הדבר שהזכירה של מתן תורה הוא לא זכירה בעלמא, אלא היא זכירה שמעוררת את הדבר ומגלה אותו בהווה מעין מציאות של עבר.

הבקשה שהייתה מצד עם ישראל במדרגת מתן תורה במשא ומתן שהיה בין הקב"ה משה וישראל כמו שרש"י מביא דברי חז"ל, בני ישראל תובעים במעמד הר סיני, רצונו לראות את מלכנו, רצונו לראות את מלכנו, כלומר הפנים שמתגלה במתן תורה, ההארה של התורה שנתגלה בהר סיני, שהקב"ה נתן תורה לעם ישראל, הפנים דיליה הוא באופן כזה של רצונו לראות את מלכנו, שיאמר האדם שהרצונו לראות את מלכנו, זה היה בקשה רק לזמן מתן תורה, אבל מכאן ואילך לאחר שנגמר גילוי מתן תורה, מכאן ואילך כבר הגילוי של הרצונו לראות את מלכנו, אינו קיים. רבותינו מבארים להדיא, שיש המשך לאותו מציאות של גילוי, כשהחובת הלבבות מצייר את הכרת האדם, שהוא צריך להכיר את בוראו בלשונותיו הנפלאים, אחד מן הלשונות שמשמש החובת הלבבות הוא בלשון, יראהו בעין שכלו, יראהו בעין שכלו, מעין מה שהיה במדרגת מתן תורה שנאמר שם, רצונו לראות את מלכנו, מעין אותו דבר יש בכל דור ודור, הזכירה של זכור מה שעמדת לפני ה' אלוֹקֶיךָ בחורב, היא ממשיכה את העומק של הגילוי של הרצונו לראות את מלכנו, באופן של יראהו בעין שכלו, כעין בשר ודם נאמר כי לא יראני האדם וחי כי לא ראיתם כל תמונה, כמו שמפורש בפסוק, אבל בפנים במעמקי כוח השכל של האדם נאמר, יראהו בעין שכלו, היראהו בעין שכלו? כמוכן לא מובן כלל, לרוב רובם של בני אדם, מה כוונת הדבר יראהו בעין שכלו, אין השכל המוכרת לכל אדם למה שאדם מעיין בדברי תורה, יתבונן בדברי תורה, יש לו כוח עיונו של תורה, והמוכר לאלו שעמלים בתורה, אבל היראהו בעין שכלו הוא כמעט סוד גמור סוד גמור לרוב רובם של הנבראים המוחלט.

אבל להבין, יש את השכל שנמצא במוח שבאדם, שכל האנושי שנמצא בגולגולת, ובתוך השכל כדברי רבותינו, נמצא כוח הארת הנשמה, זהרי הנשמה שנמצאים בתוך המוח, וכאשר האדם נמצא באופן שעיקר הגילוי אצלו במדרגת השכל הוא באופן של השכל האנושי שבו, אז כל מה שהשכל שלו בו, מכיר ויודע או ההשכלות שאותם הוא מכיר, או השכלות חיצוניים, יותר על כן השכלות של תורה.

אבל כאשר האדם עמל בדברי תורה, יש שני חלקים של עמלה של תורה, יש חלק אחד של עמלה של תורה, באופן שהאדם תהיו עמלים בתורה, מתיש כוח גופו של האדם, בלשונות חז"ל תלמידי חכמים שמנודים שינה מעיניהם, או לשון אחר של חז"ל מקיא חלב שינק משדי אימו, ועוד ועוד לשונות של חז"ל באופן כזה שהעמל של האדם שור לעול, חמור למשא, נעשה מציאות של עמלה של תורה שהאדם מתיש את גופו בעמלה של תורה, זה סוג אחד של עמלה של תורה.

אבל יש סוג שני פנימי יותר של עמלה של תורה, והוא עמל ויגיעה של מחשבת האדם בדברי תורה, יש חלק בעמל בדברי תורה ששייך לכלל כל כוח הגוף, כדוגמא שהוזכר מקודם, שהאדם עמל מדיד שינה מעיניו וכדומה, יש עמל של דברי תורה ששייך למדרגה של דיבור ודיברת בם ולא בדברים בטלים, דברי תורה מחודדים בפך, שאם ישאלך אדם אל תגמגם אלא תאמר לו מיד, כלשון הגמרא כידוע בקידושין, ושיננתם יהיו דברי תורה מחודדים בפך.

אבל יש עוד פנים של עמל התורה, והגית בו יומם ולילה, זה כוח ההיגיון, המחשבה, מחשבת הלב, ומחשבת המוח, ושם בעומק עיקר עמלה של תורה, שם עיקר עמלה של תורה, ביגיעת המוחין, יגיעת הגוף הוא השלב הראשון, יגיעת הדיבור הוא השלב השני, לא פסיק פומיה מגירסא.

אבל עיקר פנים של עמל ויגיעה של עמלה של תורה, הוא נמצא במוח שבאדם, בזה שהאדם מהרהר תמיד בדברי תורה, במ יושב ומהרהר תמיד תדיר, יש בכמות של עיונו של דברי תורה שהמוח מחשב תמיד בדברי תורה זולת מקומות המטונפים וכדומה, מחשבתו תמיד בדברי תורה, אבל יתר על כן כוח היגיעה של העמל שנמצא בדברי תורה, עיקר עבודתו הוא העמל ביגיעת המוחין, באופן של ריכוז המחשבה אימוץ המחשבה מעמקי המחשבה, כוח החשבון שבמחשבה, שאר כל כוחות המחשבה כולם שם נמצא בעיקר עמלה של תורה, עמל ויגיעה, שנמצא במחשבת האדם, שם האדם עמל עמל בדברי תורה,

העמל של דברי תורה באופן של דיבור דיבור אין בו כמעט התגלות כמעט של עומק, יכול להיות את הכוח של ההרגש והחיבור שבדיבור, אבל הדיבור עצמו הוא עדיין גדר מסוים של עמל של תורה, אבל בכוח מחשבת האדם במקום המוחין של האדם, שם עיקר עמלה של תורה שאדם יתיגע לאמץ את כל כוח המחשבה ולשעבד אותו לעמלה של תורה,

כל זמן שההספק של האדם בדברי תורה הוא רק באופן של עמל של גוף כמנדד שינה מעיניו, או באופן של עמל של דיבור, שלא ייפסק פומא מגירסא, אבל העמל שלו במוח הוא עדיין איננו נעשה בתוקף גדול, הרי שעל אף שבוודאי שהוא מקיים מצוות ודברי תורה, ובוודאי שהוא עמל בדברי תורה, אבל המוח לא מגיע למקום הזיכרון דילי שיכול להגיע אליו,

אבל כאשר אדם עמל בדברי תורה, ומייגע מחשבתו בעומקה של תורה, ומשעבד את כלל כל כוחות המחשבה, כלל כל כוחות המחשבה לעמלה של תורה, בכמות ובעיקר באיכות, בעיקר באיכות אזי כאשר אדם משעבד את מחשבתו לעמלה של תורה, אז נעשה זיכרון של כוח המחשבה, זיכרון של כוח המחשבה,

והזיכרון של כוח המחשבה מזכך את מציאות השכל, מזכך את המציאות של שכל אנושי, השכל שאדם קיבל אותו מטבע שעת יצירתו מן הבורא עולם, ומזדכך ומזדכך ומזדכך, ולפי לשונו של החזון איש, שבתחילה העמל ויגיעה אבל אחר העמל והיגיעה, נפתח שער חדש, אשר השכל מתענג ללא קץ, שכל מתענג ללא קץ,

פתיחת השער שעליו מעיד החזון איש שאחריו מתגלה ההתענגות השכל ללא קץ, עניינו ההזדככות של השכל האנושי שבאדם, מכוח עמל ויגיעה דייקא של מוחין מלבד כוח עמל של גוף, כמו שנתבאר, ומלבד עמל של כוח של דיבור כמו שנתבאר, זה עדיין לא פותח את השער שהשכל מתענג ללא קץ,

רק כאשר נמצא עמל ויגיעה, של מציאות המוחין המחשבה בכמות ובעיקר באיכות, כמו שנתבאר, והאדם מגיע למקום שמחשבתו עמלה ויגיעה עמלה ויגיעה כסדר בדברי תורה, שם לאט לאט מתחיל ל__ מציאות השכל, כאשר האדם עמל באופן של מחשבה, עד כלות כוח המחשבה, אז נאמר שנפתח שער חדש, שהשכל מתענג ללא קץ, דייקא כאשר הוא הגיע לכלות המחשבה,

הימים שבהם אנו נמצאים השתא, ימי שובבים, השבוע האחרון שבשובבים, מ"ב ימים כמו שאומרים רבותינו, אחד העבודות ודיברת במ"ב ימים, אבל מאידך שהיה נהוג חלק __ בקלם ובעוד, שעיקר התיקון של ימי שובבים, הוא מהמקור של טיפוש שבמוח ויגיעת המוחין בעמלה של תורה, באופן של ריכוז המחשבה ריכוז המחשבה,

לעמול להתייגע להתרגל לרכז את המחשבה בדבר אחד, הניסיון לרכז את המחשבה בדבר אחד, הוא עמל ויגיעה גדול עד למאוד, בתחילה צריך לנסות להתחיל בשיעור קטן מאוד של כמה עשרות שניות, ולאחר מכן להגדיל ולהגדיל ולהגדיל בפום שכל קובץ על יד הרבה מעט מעט,

אבל מעט מעט ובאופן של בניין להרגיל את כוח המחשבה שתהיה מרוכזת בדבר אחד, זה בניין של כוח המחשבה, פגם אות ברית קודש באופן שהמחשבות מתלבשים בטיפות ומתפזרים והתיקון שלו הוא הכוח של הריכוז של הבניין של העבודת כוח המחשבה שעומד במציאותו בשורשו, באופן של בניין מחובר מצורף מיוחד לדבר אחד,

והפועל שבדבר כמו שנתבאר, הוא העמל והיגיעה ראשית לסדר את כוח המחשבה באופן שיהא אפשר לו להתבונן בעניין אחד יותר זמן ויותר זמן ויותר זמן, בדרך כלל הקושי מתגלה אצל בני אדם בשעה עמלים בדברי תורה, אבל בעיקר יותר בשעה שעוסקים בתפילה והמחשבה פורחת, כשעוף השמיים שפורח להתם ולהכה לד' רוחות השמיים שם האדם רואה ומכיר עומק הקושי לשלוט על מציאות של מחשבה,

וגם אז, רוב הפעמים שבני אדם מצליחים לשלוט על המחשבה בתפילה זה לא נובע מעומק של ריכוז של מחשבה כפשוטו,

אלא זה נובע מריכוז הלב של תשוקת הדבר שמרכז את מחשבתו, אבל זה לא בעומק ריכוז מחשבתו כפשוטו, בדבר שאדם חושק משתוקק אליו מאוד, אז בכוחו לרכז את המחשבה לאותו דבר,

וכאשר התפילה של האדם היא באופן כזה של שפכי כמים ליבך נוכח פני ה' באופן של שפיכת הלב שפיכת הנפש שפיכת הרצון, אז כוח הרצון גורם פעמים לפי מדרגתו של כל יחיד ויחיד לריכוז של מחשבה באותו עניין שבו הוא עוסק, מכוח תשוקת הלב זוהי סוגיא אחרת של ריכוז,

כאשר עוסקים בעמלה של תורה בוודאי שגם יש סוגיית שכפי עומק החשק והרצון של האדם לעסוק בדברי תורה, כך השיעור שהוא יכול לרכז את מחשבתו, מעין מה שנאמר בתפילה שיש כוח של ריכוז של מחשבה מכוח תשוקת הלב, כך מעין כך בעמלה של תורה, יש כאן ריכוז בעמלה של תורה, מכוח תשוקת אהבת התורה,

ורצון האדם לעסוק בדברי תורה לקיים את רצונו יתברך שמו כך נולד בו גם בעסקו בתורה כוח של ריכוז של מחשבה אבל, זה סוגיית אחת של ריכוז של מחשבה,

אבל עיקר בניין כוח ריכוז המחשבה בעמלה של תורה, הוא נבנה אצל האדם מלבד כוח התשוקה והרצון שהוזכר לעיל מכוח תוקף הרגלו לרכז את מחשבתו בעניין אחד בעסק התורה שבו הוא עוסק, קובץ על יד הרבה כמו שנתבאר, מעט מעט אבל לבנות מציאות של כוח של מחשבה, זה תחילת נקודת הבניין החיצוני,

ולאט לאט כאשר האדם בונה את כוח הבניין של המחשבה, הן מהצד החיצוני שבו כמו שהוזכר והן מהצד הפנימי של תוקף ורצון וכוונה של תפילה, ונבנה יחדיו מציאות של ריכוז של מחשבה, האדם ממשיך להתרכז מכוח שהוא מעניין בדברים ומתבונן בדברים, לוקח דבר אחד מדברי תורה ומביט עליו מכל צדדיו מכל היקפיו לכל אפשרויותיו לכל צדדיו שנולדים מכך, לכל הנפקא מינא שיוצאים מתוך הדברים, כלל פרט חיבורים לנקודות אחרים וכדומה, לאט לאט הנפש השכל נבנה אצל האדם באופן כזה שנעשה ריכוז של מחשבה,

וככל שהריכוז של האדם במחשבתו גדול יותר, כך נעשה כוח הבניין הבניין של צורת מחשבתו, זה בניין עדין, אבל זה בניין שהוא חלק גדול מעמל התורה,

לרכז את המחשבה בעניין אחד, בנחת אבל בתוקף, בנחת ובתוקף, זה נראה בתחילה תרתי דסתרי אבל שם מונח יסוד ההצלחה,

הבניין של כוח המחשבה אצל האדם שהוא נעשה בשני החלקים שהוזכרו עד השתא, הן באופן של תשוקת הלב והרצון, והן באופן של הרגל לחשוב בדבר יותר על כן כמו שחודד מכוח עומק עיונה של תורה להקים את הדברים מכל צדדיו על זה בא תוקף כוח תשוקת השכל, תשוקת השכל להתחבר לדבר,

נחמד, יש תשוקת הלב ויש תשוקת השכל, אלו הם שתי השתוכקות תשוקת הלב מהתשוקות המוכרות לכל בני האדם, הן מתשוקת של העולם השפל דיין, הן מהתשוקות המרוממות יותר כמו תשוקה של תפילה, וכדומה

אבל יש עוד סוגיית שהיא תשוקת השכל, בלשון הרמח"ל זה נקרא בבחינת דרך ה' אצל השכל המשתוקק שכל המשתוקק יש תשוקת השכל, ככל שהאדם השכל שלו יוצא מהכוח לפועל, אז התשוקה שלו לדברי חכמה הולכת וגדלה, כאן מונח העומק של ההתקשרות לדברי תורה

יש אם כן אופן של התקשרות לדברי תורה מכוח תוקף רצון שבלב ושם שייך גם בתפילה ובשאר הדברים.

יש את כוח הבניין להתרגל לחשוב מאותו עניין מעט מעט יותר יותר, יש את כוח החיבור למחשבה בשעה שאדם לומד את הדבר מכוח עיונו כמו שהוזכר, ומביט על הדברים בכלליהם בפרטיהם בהיקפם מכל צדדם בתולדות הנפקא מינא שבהם ולאט לאט הוא מתרגל להביט על הדבר באופן רחב יותר,

אבל יתר על כן כמו שהוזכר באחרונה, כשהשכל מתחיל לצאת מהכוח לפועל, יש כאלה שנולדו עם זה יותר בטבע, ומי שלא נולד לאחר עמלה של תורה שהשכל מתחיל לצאת מהכוח לפועל, אז מתגלה אצל האדם תשוקת השכל, בלשון הגר"א זה חפץ השכלי, לשון הרמח"ל שהוזכר בדרך ה', אצל השכל המשתוקק שכל המשתוקק,

וכאשר מתגלה אצל האדם החפץ השכלי, מתגלה אצלו תשוקת השכל, חפץ השכל המשתוקק, אז החיבור שלו לדברי תורה נעשה מכוח תשוקת השכל, נעשה חיבור לדברי תורה, נעשה בתוקף בתוקף, על גבי כל שאר החלקים שהוזכרו עד השתא,

כאשר מתגלה התוקף של כוח השכל, השכל המשתוקק החפץ השכלי, אז נעשה חיבור למציאות של דברי תורה, ואז הדברי תורה והשכל של האדם מתחברים יחד, מתחברים יחד, ונעשה מיזוג אמיתי בין מציאות שכלו למציאות הדברי תורה.

זהו מי שהוא באמת בגדר תלמיד חכם שמחשבתו נמצאת במדרגת תורה, מחשבתו נמצאת במדרגת תורה, ואז השכל שלו מתעדן מתעדן נעשה דק יותר, עדין יותר, ואז מתגלה העידון האמיתי של לפי העדינות כך מקום העידון בנפש, זה עידון של השכל כשהוא נתמזג עם מציאות הדברי תורה בכל מהלך הדברים שהוזכרו עד השתא, שלב על גבי שלב.

אז מציאות השכל של האדם, שכל האנושי שבו, שהוא מתמזג עם מציאות החכמה חכמת התורה הקדושה, אז השכל האנושי בטל בטל למציאות אורייתא, בטל למציאות אורייתא, באופן הזה _____ זה מי שבגדר תלמיד חכם, אז דעתו היא דעת תורה כי השכל שלו מתמזג עם מציאות הדברי תורה

כשמגיעים לאותו מקום בנפש בגדר שכל שבדבר כמו שהוזכר השתא, אז מציאות מחשבתו של האדם נמצאת בסדר בתוך דברי תורה, אבל לא רק מצד עמל ויגיעה, היא נמצאת בסדר בדברי תורה מחמת שהשכל ממוזג עם מציאות הדברי תורה,

ודאי שיש שמה עוד הרבה עמל והרבה יגיעה, כל הזמן להעמיק יותר בדברי תורה, לקשור את המחשבה עוד יותר לדברי תורה, בייתר תוקף ובייתר עוז, ולעמול לעמול עד כלות הכוחות המחשבה בעמלה של תורה, כלות כוחות המחשבה בעמלה של תורה.

אם לא עושים את כל מהלך הדברים שהוזכר השתא, ולהתחיל להתעמק את כלות המחשבה בעמלה של תורה, שזה על גבול של סיכון מסוים שאדם יתאמץ מעבר לשיעור של קומת מדרגתו,

יש כאלה שניסו להגיע לאותו התאמצות של מחשבה, חס ושלום הציץ ונפגע אז כוח מחשבתם הלך ונתבטל ואפילו לחשוב בסדר בדברי תורה הם לא הצליחו, מחמת שניסו לקחת את כל מהלך הדברים להניח אותו בצד ולהגיע לתוצאה האחרונה באופן של דילוג, התוצאה האחרונה באופן של דילוג רבים עשו כרשב"י ולא עלתה בידם אלא חס ושלום להפך,

אבל כאשר בונים את הדברים כמו שהוזכר בסדר בבנין בפום שכל בתפילה במעמקי טוהר הלב לעבודה תמו, ובונים את הסדר של הדברים שנתבארו מגיעים למקום של ההתמזגות, ועמלים בסדר באופן של עמלה של תורה, עד עד מציאות של כלות המחשבה, אז נפתח השער החדש שהשכל מתענג ללא קץ

לפני כן יש מקום של עידון, אבל זה אם ולא ורפייא בידו, אם ולא ורפייא בידו, אבל כאשר עוברים את סדר הדברים ואז מגיעים למקום של יגיעת המוחין וכלות המחשבה, מתוך תוקף חשק של חפץ השכלי, של השכל המשתוקק, כל זמן שאין לאדם גילוי של חפץ השכלי, ושכל המשתוקק, והוא מנסה לעמול בדברי תורה במחשבה עד כלות כוח המחשבה, הרי שזה באופן שהוא אונס את מחשבתו לחשוב מעבר למדרגתו שלו, כי אין לו כוח לחשוב בכזה תוקף, זה נגד טבעו עדיין אבל כשמתגלה הרצון, מתגלה החפץ השכלי, מתגלה השכל המשתוקק, אז הוא מוסר נפשו, הוא מוסר את שכלו על מה שהשכל בעצם משתוקק לאותו דבר, שם נמצא העומק של מסירת המחשבה לעמלה של תורה.

וכשנמצאים באותו מקום אז העבודה למסור את המחשבה עד כלות המחשבה, היא שייכת לאותה מדרגה היא שייכת לאותה מדרגה, זה העומק של התיקון של הימים האלה.

תיקון של ימי השוברים שעיקרם בכוח מחשבת האדם כמו שהוזכר הוא מהלך הדברים שהוזכרו השתא בקצרה

אבל להבין לפי זה כשמגיעים למקום שהוזכר השתא, אז ורק אז שייך בסוגיית שבה פתחנו, בני ישראל במדרגת מתן תורה ביקשו רצוננו לראות את מלכנו, רצוננו לראות את מלכנו, פן שמא תאמר שהיה שייך רק במדרגת הר סיני, חובת הלבבות, שבכל דור ודור עבודתו של האדם עניינו יראהו בעין שכלו,

נו זה נשמע מדרש פליאה רוב בני האדם, מה זה יראהו בעין שכלו? כשלא מבינים את דברי החובת הלבבות אז מפרשים אותו באופן כזה שיראהו בעין שכלו, יתבונן בהנהגת הבורא, הוא יתבונן בהטבת הבורא לנבראיו, בוודאי שכל המידות האלה הם נכונות, אבל לא לזה כוונתו,

כשהחובת הלבבות מדבר בלשונות של הכרת הבורא, הוא מדבר בלשונות של משאר שכלו נבקע נבקע, יכירו במצפוני לבבו, זה שהלב נפתח ומתגלה הושכנתי בתוכם בתוך ליבו של כל אחד ואחד, יש הכרת הבורא במציאות הלב, כשהאדם זוכה ללב טוב ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי, הוא זוכה לפתיחות הלב, הוא זוכה לגילוי של מעמקי הלב, שם הוא מוצא את מי שאמר והיה העולם, של ושכנתי בתוכם, בתוך ליבו של כל אחד ואחד.

אבל זה סוגיית אחת של גילוי הבורא שנתגלה במעמקי הלב, יש עוד סוגיית של גילוי של הבורא שהוא שייך ליראהו בעין שכלו, לשון הרמב"ם הידוע עד מאוד במורי נבוכים בפרקים האחרונים של נ"א נ"ב ונ"ג, הוא מדבר על סוגיית של דבקות בקב"ה מכוח השכל מכוח המחשבה,

אבל איזה שכל על איזה מחשבה מדבר הרמב"ם שיש מציאות של דבקות? הוא לא מדבר על אדם שכמו שהוא יכול לחשוב באספמיא, הוא יכול לחשוב בדברי תורה הוא יכול לחשוב בבורא, להבדיל אלף אלפי הבדלות.

אלא הוא מדבר על מהלך הדברים שהוזכרו השתא, אצל מי שהשכל שלו יוצא מהכוח לפועל, אצל מי שמתמזג השכל שלו עם הדברי תורה אצל מי שמסר נפשו ומחשבתו על הדברי תורה בכלות המחשבה,

ואז נתקיים בו שנפתח שער חדש, אשר השכל מתענג ללא קץ, וכאשר השכל האנושי של האדם מתעדן ומזדכך ומתמזג עם מציאותו של תורה, אז אור הנשמה אצלו אור הנשמה מאירים במוחו, והם כביכול __ מה שנאמר __ יראהו בעין שכלו, מה שייך לסוגיית של נבוא __ 27:26

והכרת מציאות הבורא לא רק במעמקי ההרגשה שבלב, ההרגשה שבלב, אלא מהלך הדברים יראהו בעין שכלו, מדרגת מתן תורה, כשבאים לסדר את הדברים, ראשית כל אחד ואחד מאיתנו נשמות ישראל, רגלינו עמדו על הר סיני ונתקיים בנו הרצוננו לראות את מלכנו וגם בעת רעי

אז זה חבוי עמוק עמוק במעמקי הנשמה, להגיע עד לשם זה עבודה ארוכה, אבל סוף מעשה במחשבה תחילה, להיכן אנו מכוונים את החיים? מכוונים את החיים להכרת הבורא בלב של ושכנתי בתוכם, הכרה חושית פשוטה בנוכחות מציאות הבורא יתברך שמו שממלא הכל, ומכוונים את החיים להכרה של זיכור השכל מכוח אורה של תורה, עמלה של תורה כמו שנתבאר בהרחבה, לעמלה של תורה שזיקף את המחשבה באופן כזה שמביא את האדם לזיכור השכל, שהשכל שלו אור הנשמה מאיר בקרבו, רצוננו לראות את מלכנו יראהו בעין שכלו, פן שמא יאמר האדם המדרגה הזו גבוהה ממני ורחוקה, לכן סודר כל סדר המדרגות בקצרה איך להגיע לאותו מקום, כל אחד כמה שהוא יזכה מאותם חלקים אשרי וטוב לו,

אבל פתור בלא כלום בודאי שאי אפשר, וסוף מעשה במחשבה תחילה לשאוף להיכן להגיע לבסוף, להתחיל לבנות את הדברים כסדר,

לבנות את תשוקת הלב לדברי תורה לבנות את הבניין של ריכוז חייוני בדברי תורה להתרכז באותו עניין מכל היקפו ולאט לאט כמו שנתבאר שהשכל יוצא מהכוח לפועל הוא מתחיל להתמזג עם מציאות הדברי תורה ואז למסור נפשו של מחשבתו על לימוד תורה, שם מגיע עומק מציאות החיים

מי שרגליו עמדו על הר סיני, זה עומק ההשתוקקות של הנפש שלו, כי זה מונח אצלנו, ועל זה נאמר בעומק, זכור יום אשר עמדת לפני ה' אלוךך בחורב, תזכור את המעמקים של הגילוי שהיה לכל יחיד מישראל בפרט מציאות של גילוי מציאות של הבורא רצוננו לראות את מלכנו.

- [ניתרו](#) 1]
- [שיחת השבוע תשע"ז-ח](#) 2]

Source: [https://bilvavi.net/shiur/שיחת-השבוע-019-יתרו-בנין-כח-המחשבה-שובבים-תשע"ז](https://bilvavi.net/shiur/שיחת-השבוע-019-יתרו-בנין-כח-המחשבה-שובבים-תשע)

Links

[1] <https://bilvavi.net/yisro>

[2] <https://bilvavi.net/weekly.shmuess>